

האוצר

על פניו לא היה אמור להיות משהו חריג באישה הצעירה שעמדה מול ארכיון הספרים הענק והסירה אבק מספר עב כרס וקשה כריכה. שעה היה חום נוטה לשטני, שפתיה מלאות, גזרתה דקה וגובהה כמעט מטר שבעים, המשקפיים החומות בעלות המסגרת העבותה כיסו כמעט חצי מפניה. אך המתבונן קרוב יותר היה רואה את יופייה המיוחד של האישה הצעירה.

היתה זו מזיגת פניה הייחודית שהשוותה לה מראה אקזוטי יחד עם מראה אצילי. סנטר מחוטב, עצמות לחיים גבוהות ועם זאת עדינות. ועיניים ירוקות מעורבבות בדבש שנתנו לך את ההרגשה שחתול ולא אישה מסתכלת עליך. לא היה כמעט אדם שלא נתן בה מבט שני ובמבט שני זה התעכב, נתקע, והיה המום.

הגבר שעמד ובהה בה היה לא אחר מאשר האחראי על צוות השומרים באתר האוצר. בעל עבר צבאי נרחב, שרירים תפוחים מאימונים יום יומיים, והליכה בוטחת ששידרה ביטחון עצמי רב. הוא ניגש אליה אקדח על מותניו.

"מיס", אמר קולו העבה, "אני מצטער, את לא אמורה להיות כאן, את עברת את הקו האדום, וחלק זה הוא לסגל בלבד."

היא לא ענתה ודומה שהיתה כל כך שקועה בספר.

"מיס", הגביר את קולו לטון כמעט רועם.

הוא היה גבוה ממנה ביותר מראש והתנשא לגובה של מטר שמונים ושבע סנטימטרים.

היא הרימה את ראשה והוא נתקל בזוג עיניים מיוחדות במינם וקפא, דומה שחתולה ולא אישה היא המתבוננת בו.

היא הסתכלה על הסמל המודפס שהיה מוצמד בסיכת קליפס לדש חולצתו. היה כתוב 'טריסטן האנטר'.

אנאל כחכחה בגרונה והסתכלה היישר בעיניו. "מר האנטר, אני מצטערת אך אבי היה בסגל כאן ולכן חשבתי מן הסתם שגם לי יורשה להסתכל בספרים העתיקים, לרגע לא חשבתי שתהיה בעיה."

היה נדמה לו שכאב עבר בעיניה וששפתיה המשורטטות במושלמות שכזו רטטו מעט כשאמרה אבי. אך כעת עמדה יציבה ושלווה מולו ובכתפיה נראו זקיפות אצילית של כבוד.

כבוד או לא לעזאזל יש כללים במקום. "אני מצטער מיס?"

"מייסון, אנאל מייסון."

"אך עלייך להראות תעודה או לצאת."

"בבקשה מר האנטר, אבי היה שייך לסגל כאן עשרים ושמונה שנים, מייסון, זה לא אומר לך משהו? ריצ'ארד מייסון, הוא היה אחד מאנשי הסגל, פרופסור ריצ'ארד מייסון."

היתה כל כך הרבה תקווה בקולה, ועיניה זהרו כשאמרה את שמו של אביה, עד שטריסטן הסתכל בה בצורה חדה יותר ובחן את קלסתר פניה בעיון.

היא היתה יפה, לעזעזל היא היתה יפה מאוד, אפשר לכנותה יפיפיה טבעית שכן לא היה עליה טיפת איפור ולא כל תכשיטים מלבד איזושהי שרשרת עשויה מעור עם שקיק כתליון, ובתוכו היה משהו. טריסטן בהה בו בסקרנות, הוא תמה מה יש בו וכמעט והושיט את ידו ונגע בו. אך ברגע האחרון כשהבין מה ניסה לעשות תחב את ידיו הגדולות בכיס מכנסי הדגמח שלו. עיניו נדדו מבלי לרצות לחולצתה המכופתרת של האישה הצעירה, אומנם החולצה לא היתה פתוחה ולא חשפה את שדיה אך היא היתה מתוחה מספיק לגלות שהם היו מלאים. לעזאזל מה קורה לו?

הוא השיר אליה את עיניו הכחולות. "מיס מייסון, זהו מקום גדול מאוד, אני לא זוכר מיהו אביך אך השם נשמע לי מוכר, אכבד את מילתך את יכולה לשהות כאן עוד עשר דקות ולא יותר."

"תודה, תודה רבה," אמרה אנאל. ופלטה אנחת רווחה כשהלך לדרכו.

לעזאזל זה היה קרוב, כמעט והעיפו אותה. היא הצליחה להסתיר את הדמעות שבעיניה בנוכחותו אך כשהלך הציפו את עיניה בבת אחת. רק לומר את שמו של אביה האהוב היה יותר מד"י עבודה.

הוא מת לפני חודשיים, נרצח על ידי פושעים נתעבים, אך היא נשבעה שתמצא אותם והם ייכלאו, אחד אחד ייכלאו על מה שעשו. היא לא תתן להם להתחמק עם זה, יהיו מי שיהיו. ובשביל למצוא אותם היא צריכה כסף, מימון כבד לממש את נקמתה.

קודם כל עליה למצוא את האוצר שמצא אביה, ובשלו נרצח, היא חייבת למצוא את האוצר לפניהם, גם כדי למנוע מהם את האוצר, כדי לרשום את התגלית על שם אביה וכדי שיהיה לה את הכסף הדרוש לפצוח במסע אחרי הפושעים. היה ברור שהיא לא מתעסקת כאן עם אדם אחד בודד אלא אם קבוצה וקבוצה מאורגנת היטב. היא היתה נחושה בדעתה להצליח.

אנאל נשכה את שפתה התחתונה וניסתה להתרכז, היא מחפשת רמז בספר העתיק רמז שיוביל אותה לדעת היכן חשב אביה שנמצא האוצר. אך דבר זה ידרוש הרבה זמן, הרבה יותר מעשר דקות. היא חייבת לשקוע בספר, לקרוא, לעיין בעומק, לחשוב, לפתוח מפות, להיזכר בדברים שאביה אמר ולהצליב. אין כל אפשרות שתעשה זאת בעשר דקות.

ומה אם תתלוש דף או שניים מהספר? היתה זו רק מחשבה רגעית, מחשבה של ייאוש הרי דבר זה לא יתקבל על הדעת, שכן אנאל היתה ביתו של פרופסור ריצארד מייסון, ראש מחלקת ארכיאולוגיה ועתיקות באוניברסיטה, שכתב בעצמו ארבעה ספרים בנושא. ספרים בשבילה היו בגדר קדושה, היא גדלה על ספרים התחנכה עליהם וקראה אותם

בשקיקה. לא היא לא מסוגלת לתלוש דפים מספר אפילו לא דף אחד, שלא לדבר על ספר כה עתיק וחשוב.

היא תהיה חייבת למצוא פיתרון אחר, אבל איזה? מה לעשות?

המחשבה קפצה לראשה בפתאומיות. עליה לגנוב את הספר, וזה חייב להיות היום שכן מחר ארכיון הספרים העתיקים יוצא לחופשה בת חודש והיא אינה יכולה לחכות כל כך הרבה זמן. כן היא תגנוב את הספר ותשב ותשקוד עליו עד שיעלה בידה הפיתרון.

אנאל סגרה את הספר ביראת כבוד, היא הסיטה את צמתה מאחורי גבה הסירה מעל עיניה את המשקפיים שהיו בכלל משקפי הקריאה של אביה והיא השתמשה בהם כבזכוכית מגדלת, והחלה ללכת לעבר היציאה.

היא גיבשה את התוכנית בעודה צועדת בין הספרים העתיקים. היא תתקשר למאט, הוא יבוא איתה.

מאט היה השכן של אנאל, הוא היה מעט יותר מבן תשע עשרה גדול מאנאל בשנה. אנאל ידעה היטב שמאט מאוהב בה בצורה כמעט בלתי ניתנת לריפוי כמוהו כרבים אחרים שנפלו שדודים ליופייה. אך היא ראתה בו אח. כל כך הצטערה ביום שהכריז בפניה על אהבת נצח שכן ידעה שאיבדה ידיד אמת.

מאותו היום התרחקה ממנו, נמנעה לעשות עימו דברים שהיו עושים בעבר. בשל סיבה אחת, היא לא רצתה לפגוע בו בנוכחותה. שכן ידעה שלעולם לא תאהב אותו כבן זוג לעולם לא תוכל להיות בשבילו מה שהוא רוצה, וביום שתופיע עם בן זוג מאט יסבול אנושות. עדיף לו בלעדי חזרה ואמרה לעצמה.

אך היום היא היתה זקוקה לעזרה, היא חייבת לבקש ממנו, אין לה ברירה, היא לבד והיא בצרה.

משגיבשה את התוכנית, חייכה בינה לבינה בעודה יוצאת מפתח הארכיון. היא לא שמה לב לאחראי השומרים טריסטן האנטר שעמד בצד הכניסה סיגריה נעוצה בידו והוא מסתכל בריכוז של טורף על פניה ועל הבעתה שיצרה גומות בלחייה ועיניה שהבליחו כחתול.